

MAJČINE MRTVE RUKE

Njene male krhke ruke
deset zatajenih pjesama
deset boja
deset kandila muke
deset izvora
deset ponora
deset gora
deset zora
deset zvuka Jerihonske trube
DESET više nego SVIJET
Ipak samo
JEDAN klonuo cvijet
s mirisom
što Preobraženjem traje.

PREOBRAŽENJE

Pojavit će se iznenada
od svjetla
od boje
na osunčanoj površini vode
u ognju nebosklona
Hodat će po vodi
letjet će
    krilima oblakâ
Ja ću kleknuti
pozdravit je: Mati
Pitat ću ju
    da li je još boli
je li radost pati
Koliko čudesnih zdravlja
izvire iz svake joj rane
Pitat ću ju
ima li još rane
Zašto tako nezamislivo sjaji.

PRIJE NEGOLI ODEM

Vlado Lozić

Zagonetka puta nije u tome da ću nekamo *otići*. Ne postoji mogućnost za odlazak! Nego: radostan sam ako mogu *dolazi*, dolaziti. Pitanje je: tko ti dolazi, zašto dolazi, Gospodine!

Radi se o čovjeku. To vidiš po njegovu tepanju, mucanju. Put *dolaska* i *susreta* i sada je važan, bremenit, zagonetan. O *odlasku* neću govoriti. On naviješta rastanak, rastavlja i onako krhko biće, puzavca bez životnih zaštitâ.

Ako se rastanemo, nitko od nas nema *smisla*; usudio bih se reći: ni ti *sâm*, Bože! Jer, da si *mogao* bivati *sâm*, ne bi ti *trebao* onaj odnos kojega nazivamo *mi*, odnosno *ti*.

Tko zna što je u temelju toga *sâm*, ili tvoje zajednice, zajedništva: Otac, Sin, Duh? Čini mi se gotovo uzaludno vraćati se na tu čest! Nije li ova životna samoća zajedništva samo varka krvi, nesposobna zaštita pred jačim, ili ništavilom, da već danas ne odustanemo od okosničkoga za dah napučivanja, za suprotnost i besmisao pustoši?

Mnogo toga od ovoga što je ostavljeno i *ostavljano*, neostavljeno, kao da vara, skriva, taji ono konačno, nedorečeno, katkad zabranjeno.

I prije tvoje Riječi život je tekao, pojavljivao se, dokončavao se, negdje na pravcu: *ti — ja; ja — ti — on — ona — mi*. Čini mi se da je to ipak početak ognjišne vatre, nazovi početakâ, hoda, svršetaka i riječi. Što ako ti riječ bude prazna, nedosljedna? Da li si joj osigurao bar siguran početak, da se može dostojno razvijati? Što ako nešto na tom putu manjka?

Čudno me se doimlje smisao tvoje riječi, njezin domašaj, njezina uobičajena neuobičajenost, težina, budućnost; i jeka, i njezina usputnost, sudbina, i konačnost. Razmišljam i kao da nazrijevam usputnost putovâ, životâ, životnoga. Tim putem dolazim odlazeći bez korakâ i susretâ, bez riječi, gotovo bez onoga nasuprotnoga, bez *ti*.

Ne mogu otići, kad nemam od koga. Samo mogu doći, štoviše *dolaziti*, tebi, nama, sudbinskom daru, blagu vremena.

Ova riječ dar je prolaza, usputnosti, pojave, nemira. Ona se ne može zaustaviti kao tvoja, Gospodine! Zbog toga, u toliko je prisiljenija, darovitija, u prigodi za krik, za pomoć, za vapaj za puninom, cijelošću. Nije li smisao ove riječi u tragu tvoga dara, tvojih tragovâ, vjerna pokušaju tvoga traženja i zova? Ako je ona, tj. moja i tvoja riječ uzaludna, bez cilja i svih dociljnih putova, onda je i tvoj poziv i moj dolazak bez svoga smislenog i svrhovitog korijena, prigoda za zaborav i bijeg bez očaja, posljedica ponovnog vraćanja.

Ni sam ne znam što je razlog da ne govorim drugačije. U stvari samo je jedan: bojazan da mi riječ ne zakasni, da ne bude uzaludna, sama, da nas možda ne razdvoji, tj. da ne bude razlog približavanja, bez susreta s radošću obitavanja s onim *ti*.

Ako možda dođem, možda ti donesem nešto novo?!